

□□□□□ **Tragerea la raspundere a membrilor conducerii unei companii care, prin faptele lor ilicite sau neglijenta lor au cauzat starea de insolventa, este un tip de sanctiune speciala, in conditiile in care procedura insolventei este investita cu accente terapeutice.**

Afirmatia apartine reprezentantului Casei de Avocatura Ionescu si Sava, George Albert Ionescu (foto), unul dintre partenerii fondatori ai companiei. Astfel, tragerea la raspundere a membrilor conducerii unei companii atesta faptul ca “terapia” legala pentru debitorul aflat in dificultate presupune, pe langa adoptarea unor masuri energice de resuscitare economica, si instituirea unei pedepse directionate strict catre persoanele responsabile.

Legea nr. 85/2006 privind procedura insolventei este cea care prevede posibilitatea tragerii la raspundere a membrilor organelor de conducere ale societatii care prin faptele lor au cauzat starea de insolventa a persoanei juridice.

Sfera persoanelor care pot fi trase la raspundere include atat membrii organelor de supraveghere si ai organelor de conducere din cadrul unei societati (concret, raspunderea ii vizeaza pe administratori, directori, cenzori si auditori financiari), cat si orice alta persoana ce a cauzat starea de insolventa a societatii prin savarsirea faptelor prevazute de lege, exercitand functii de supraveghere sau conducere in cadrul societatii (de exemplu, asociatii persoanei juridice).

Legea prevede expres faptele ilicite care pot fundamenta tragerea la raspundere a membrilor conducerii unei companii. Astfel, o persoana este sanctionabila daca a folosit bunurile sau creditele persoanei juridice in folosul propriu, sau in cel al unei alte persoane.

In practica, astfel de cazuri in care administratorul sau managerul se serveste de un lucru contrar interesului societatii si in scopul profitului personal au fost considerate plata de catre societate a unor cheltuieli de transport, calatorie sau sejur fara legatura cu activitatea persoanei

juridice, finantarea de catre societate a unor lucrari de constructii la imobilul proprietate personala a conducatorului ei, sau achitarea de catre administrator a unei amenzi pentru incalcarea Codului rutier din fondurile persoanei juridice pe care o conducea.

Utilizarea bunurilor societatii exclude intentia managerilor de a-si insusi definitiv bunul respectiv, scopul acestora fiind numai obtinerea unui avantaj personal. In faptele de acest tip pot fi incadrate folosirea de catre organul de conducere, in interes personal, a telefoanelor si autoturismelor societatii pe care o conduce si care ar trebui utilizate exclusiv in interes de serviciu.

In categoria abuzului de bunuri sociale, sunt incluse si insusirea in interes personal a creditului bancar acordat societatii precum si plata catre parteneri a unor avansuri pentru lucrari fictive. In mod similar, in Franta, in cazul Bon Marche, s-a retinut existenta abuzului de bunuri si de credit comis de membrii organelor de conducere ai unei societatii care au efectuat cumparaturi excesive de mobilier de la o societate vanzatoare ce apartinea unuia dintre administratorii societatii cumparatoare. De asemenea, raspunderea membrilor organelor de conducere poate fi angajata si pentru deturnarea de fonduri prin nevirarea sumelor reprezentand contributia de asigurari de sanatate retinuta din salariile angajatilor catre fondurile speciale, carora le sunt destinate potrivit legislatiei fiscale. Conform legii, sunt sanctionabile si persoanele care au facut acte de comert in interes personal, sub acoperirea persoanei juridice sau au dispus, in interes personal, continuarea unei activitati care ducea, in mod vadit, persoana juridica la incetarea de plati.

Membrii conducerii companiei care au tinut o contabilitate fictiva, au facut sa dispara unele documente contabile sau nu au tinut contabilitatea in conformitate cu legea pot fi si ei trasi la raspundere.

Nerespectarea prevederilor legale relative la organizarea contabilitatii nu poate fi considerata o simpla neglijenta, ci indica administrarea frauduloasa a averii societatii si reprezinta o premisa pentru aplicarea raspunderii din Legea insolventei.

Se induce astfel ideea de ascundere a patrimoniului fata de creditorii si de fraudarea la lege in scopul sustragerii de la controlul autoritatilor de reglementare si control privitor la activitatea societatii. Astfel, neevidentierea in contabilitate a unor marfuri si introducerea de facturi fictive au fost considerate de practica judiciara fapte ilicite ce au atras raspunderea administratorilor.

Prin urmare, intocmirea la timp si in mod complet a documentelor contabile aferente diferitelor operatiuni ale societatii, apte sa reflecte fidel si exact situatia financiara reala a societatii, precum si depunerea prompta a raportarilor contabile de tip bilantier la institutiile abilitate, sunt masuri imperativ necesare pentru a evita tragerea la raspundere pe temeiul Legii insolventei. Deturnarea sau ascunderea unei parti din activul persoanei juridice ori marirea in mod fictiv a pasivului acesteia este o alta fapta ilicita ce poate angaja raspunderea autorului.

Instantele romane au inclus in categoria faptelor ilicite retinute sub aceasta calificare incasarea de catre membrii organelor de conducere ale societatii a unor remuneratii abuzive. Acestea s-au dovedit a fi excesive in raport cu capacitatea de trezorerie ale societatii sau in comparatie cu activitatea concreta desfasurata de administrator in cadrul societatii.

Astfel, remuneratia membrilor organelor de conducere trebuie sa fie proportionala atat cu munca efectiv depusa de persoana in cauza, cat si cu rezultatele societatii.

Prin urmare, in cazul unei sanatati financiare precare a societatii, este recomandabila revizuirea si ajustarea remuneratiilor membrilor organelor de conducere. In plus, pot fi trase la raspundere atat persoanele care au folosit mijloace ruinatoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, in scopul intarzierii incetarii de plati, cat si cele care, in luna precedenta incetarii platilor, au platit sau au dispus sa se plateasca cu preferinta unui creditor, in dauna celorlalti creditori.

Enumerarea este neindoielnic limitativa si, in consecinta, nu poate fi extinsa prin interpretare analogica. In acest sens, instantele au respins in mod constant alte temeiuri invocate de parti, precum nedepunerea diligentelor pentru readucerea unor bunuri in patrimoniul debitorului.

Existenta legaturii de cauzalitate intre fapta ilicita si prejudiciu este a treia conditie pentru angajarea raspunderii sus mentionate si presupune ca starea de insolventa a debitorului sa fie consecinta directa si necesara a unei fapte ilicite dintre cele expres prevazute de lege. In final, membrii conducerii unei companii pot fi trasi la raspundere numai daca savarsirea faptelor ilicite a fost culpabila, iar culpa este dovedita.

** sursa : dailybusiness.ro